

Postbilarnir

VIT føroyingar kunnu vera ó-førir á mangan hátt — skulu vit sjálvir siga tað. Men ein skitnan óvana hava vit — altíð at illneitast inn á tað, sum er okkara felags.

AT vit helst eru sokallaðir individualistar í størri mun enn grannar okkara, skerst ikki burtur. Men kortini skuldi borið til at samst um tað góða í tí, ið gongst væl — eisini um talan var um onkran av okkara almenn stovnum.

POSTVERKIÐ hevur sanniliga staðið álvarsliga fyri skotum og har hevur alt ikki bara gingið væl. Hetta viðkemur okkum øllum, men uttan mun til hvat ávíst funnist hevur verið at, so mugu eisini vit skilja, at hesin stovnur í minsta lagi er eins hart raktur av búskaparligu broytingunum, ið øllum samfelagnum hevur verið fyri.

STÓRA syndin hjá Postverkinum sigst nú vera, at leiðslan

og starvsfólk leita við lykt og ljósi eftir nýggjum inntøkmøguleikum — royna at brúka útgerð og fólk enn betur enn higartil. Talan er sjálvsagt um vørukoyringina, sum postverkið við alsamt minkandi postinum nú hevur ávíst rúm fyri.

»SMYRIL siglir kortini«, plagdu vit at siga, men samstundis, sum álagt verður Postverkinum at skipa raksturin handilsliga forsvarliga, verður átalað harðliga, at hesin okkara felags stovnur roynir at fáa sum frægast burturúr.

VIT vita, at meðan krøv okkara til henda stovn bara hava verið vaksandi, hevur inntøkugrundarlag stovnsins verið víkjandi. Men enn krevja vit, at postur verður útborin »rættstundis« — at allar postrutur verða varðveittar, sostatt at allir bílar koyra. At hesir nú koyra væl tómarí okkum brúkarar í fyrstu syftu, men avgjørt sum frálíð-

ur.

TÍ kann tað ikki vera annað enn Postverkinum til størsta rós, at hetta átekur sær partvísan vøruf lutning fyri harvið at nýta manning og bílar sum frægast.

TAÐ harmar okkum øll, at virksemd er fallandi sum heild í landinum, eisini innan aksturvinnuna. Men krevja vit av Postverkinum, at hetta skal varðveita bestu tænastu, krevja at stovnurin verður ríkin handilsliga skilagott, so ber ikki til at lasta Postverkið fyri hesa sjálvsøgdu roynd til at økja um inntøknar — og væl at merkja, uttan at økja um útreiðslurnar.

VIT unna ongum privatum at missa nakran lutning, men skulu handilsligu reglurnar fylgjast — eisini av okkara almennu stovnum, so mugu allir »vinnuligir« partar setast líka.

MEN rínini og hvínini kenna vit aftur frá teirri tíðini, tá tað

fyri fyrstu ferð frá almennari síðu varð roynt at skipa fyri skilagóðum vøruf lutningi við »teimum reyðu« hjá einum øðrum av okkara frálíku stovnum, Strandferðsluni. At nevnda tiltak í veruleikanum var fyrsta skilagóða roynd at »vaksa« um land okkara vinnuliga — veita útjaðara-fyrirøkum betri samband við meginøkið og harvið útflutningshavnirnar, slæpst ikki uttanum. Men takkarlønin var niðurlagið: »Hetta var bara »tað almenna«, sum beindi fyri arbeiði hjá øðrum, sum koyrði við studningi, hevði fyrsta rætt við ferjum og tað, ið verri var«.

TAKKARLØNIN, tey nógvu bera Postverkinum fyri roynd tess at bøta um egnan rakstur eftir vanligum vinnuligum treytum, er einki øðrvísi. Og skuldi tað verið so, at hesin lutningur var bíligari, so mátti tað hóast alt komið onkrum til góða.

sosigaley

Betri seint enn ongantið

Sum ikki einaferð roynir Dimmalætting aftur í oddagrein í gjár at verja fiskivinnupolitikk!?

Sambandsflokksins.

Den færøske fiskebe-stand har i disse år (sipað verður til árin, tá Tjóðveldisflokkurin umsat fiskivinnumál - okkara viðm.) fæst lov til at blive over-beskattet i en sådan grad, at dens levedygtighed og selvfornylse er i fare, hvis der ikke bliver iværksat en større ind-skrænkning af fiskeriet i de kommende år, nu da landet har mest brug for større fangstmængde til flere ledige hænder at be-arbejde og foredle til en bedre kvalitetsvare og til højere eksportpriser.

Lítil orsök er í at verja fiskivinnupolitikk tjóð-

veldisflokksins, men at Sambandsflokkurin og Dimmalætting skulu tora at tala átti at verið ovboðið. Var tað ikki Sam-bandsflokkurin sum sat á fiskivinnumálum hesi bæði seinastu árin. Hann sat so dyggiliga á fiskivinnuni, at als einki hendi uttan tað, at fiskastovnarir vórðu enn meira niðurfiskaðir enn áður. Men nú í andstøðu vita teir ráð. Betur seint enn ongantið.

Pengar og frælsi

Í oddagreinini í gjár skrivur Dimmalætting um pengar og frælsi.

Og at frihed ikke er et spørgsmål om penge i det republikanske partis verd-en, fik vi til overmål kon-slateret, da Færøernes finanser efter i fire år at

have været underlagt løs-rielsespartiets administr-ationsområde i landsstyre-perioden 1985-89 befandt sig i en så elendig for-fatning, at det vil kræve mange år, for færinger får kæmpet sig op fra det i "14. September" nævnte stude, at leve fra hånden i munden.

Den slags frihed, Tjóðveldisflokkurin har at byde på, er der vist færre og færre, der lader sig narre af.

Tað kann vera so ymiskt hvat fólk lata seg lumpa av. Vit søu í hvussu so er ikki tann stóra batan seinastu tvey árin í figgarviðurskiftinum tá Sam-bandsflokkurin hevði hetta málsøki um hendi.

Men, sum Dimma sigur, at hava pengar eithvørt við frælsi at gera, og má peningatrot eisini merkja ófrælsi. Sambandsflokkurin syrgdi fyri, at taka

pengarnar frá fólk og harvið gera fólk ófræls. Men tað er jú ikki annað enn tað Sambandsflokk-urin stendur fyri.

Ikki uppgávuna vaksið

Norðlýsið finst at sjón-varpinum í samband við trættuna millum Harkalið og Friðbjørg Jensen.

Rætturin er óivað tolin, og man hava lagt oyrað til mangt ímillum ár og dag. Men almenni miðilin SvF, sum fær sítt hálvválnaliga virksemd figgjað við ol-mussu úr landskassanum, umframt heimsins dýrasta hyggjaragjald, hevur ein lógarfestan karm at virka innanfyri, tá talan er um sakligheit og objektivitet. SvF er ikki uppgávu sína vaksið.

Eitt sindur minni av grenji

Fyri ein stóran part hevur føroyskt vinnu-lívsprát verið merkt av grenji og uppgávulýndi. Tollurin hevur verið og høgur. Lønirnar hava verið ov høgur. Kapp-ingin uttanefir hevur verið ov hørd. Ov lítið er fingið frá tí almenna o.s.fr.

Seinasta ársfrágreið-ingin frá ídnaðar-felagnum var eitt sindur frægari enn hinar van-ligu. Í hesi seinastu verður eisini víst á ymiskt sum gerast kann, fyri at bøta um kappingarføri. Millum annað at útbúgva ar-beiðsmegina enn meira - serliga leiðsluna, eins og mælt verður til eftirútbúgving av fólk í enn størri mun enn fyrr.

Positivt er eisini at síggja, at Ídnaðarfelagið mælir frá beinleiðis studningi til vinnuna, men at vinnan heldur fær góðar karmar at virka innanfyri.

Tað er at vóna, at Ídnaðarfelagið fer at leggja alla orku í, at vit fáa eitt sunt vinnulív. Eitt vinnulív, sum er natúrligt í Føroyum, og sum ikki er treyta av teimum vælkendu slangunum í landskassan.

